

Entre les *altes* —és a dir, les noves incorporacions en relació a la composició del Magnànim— hi ha una peculiar barreja: Joan Fuster, Ricard Blasco, l'escriptor Francisco Brines, Santiago Grisolia, el catedràtic d'Història de la Medicina López Piñero, Enric Tortosa (que no va trobar precisament l'acceptació dels de ciències), Tomàs Llorens, José F. Ivars, els professors de Dret Giménez López i Valls Reig, Joaquín Colomer (l'antic rector de la

Ciscar, Asuncion i Lerma

/ Arxiu

Universitat de València), Aurelio Martínez (candidat, amb el suport del PSOE, i derrotat, al rectorat de la Universitat) ... i —¡sorpresa inesperada!— Vicent Peset i Llorca (catedràtic de Medicina), mort —si no recordem malament— l'any 1981.

Només encertem a concloure que aquests xicots tenen massa clar que manen i molt poqueta idea del que fan. Que la Institució Valenciana d'Estudis i Investigació tinga sort. En necessitarà.

Federico sense Nino

No crec gaire exagerat dir que els crítics de cinema són un dels col·lectius humans més incoherent amb la pròpia feina, que el lector atent no sap mai si és per a ells una afició, un ofici o un joc d'embolics. Després de més de dos anys, ara ha arribat a les pantalles grans de Barcelona la, fins ara, darrera pel·lícula del gran Federico Fellini.

E la nave va s'estrenà al Festival de Venècia de 1982 i la crítica allà reunida, especialment la italiana, se la carregà fins no deixar-ne ni el record. Poches setmanes després, una còpia inaugurarà el Festival de Sant Sebastià; Fellini hi havia d'haver acudit, però a darrera hora envià un telegrama donant a entendre que no estava disposat a donar pastura a un personal que se sol distingir per gaudir amb allò que creu la caiguda dels seus ídols. Resultat: *E la*

nave va, film de caríssima producció i de llarga durada, ha trobat tots els obstacles possibles per part de les distribuïdores espanyoles; dos anys llargs a l'infern de la indiferència.

Curiosament, ara la pel·lícula és, per a la crítica barcelonina, una (petita, gran, mitjana) obra mestra. Lloats siguin doncs els qualificatius per a la infatigable imaginació de Fellini, encara que els cinèfils haurien preferit que els criticadors haguessin aixecat la pancarta pública de què disposen per acusar la injustícia del criteri prepotent que la distribució de films ha exercit sobre la nau felliniana.

Crònica del viatge d'un vaixell en missió fúnebre, de les excel·lències de l'art culte per antonomàsia, la música anomenada clàssica i el «bel canto», de la fabricació d'imatges que és la característica més acusada del segle XX. *E la nave va* és també una de les

obres més íntimes de Fellini, *Otto e mezzo* i *Amarcord* incloses. No solament perquè, com el periodista que narra el viatge, el cineasta de Rimini es pregunta si realment hi ha alguna cosa a dir, sinó perquè, damunt tot el film, plana la immensa buidor provoca-

ne resposta, com no sigui la que ell mateix ha donat amb aquesta primera pel·lícula sense Nino.

Nino Rota no hi és, però la música popular és immortal, sembla dir Fellini. Els exiliats i expulsats de tots els temps —els serbis en aquest cas— no tenen,

Fellini, malgrat els crítics...

/ Arxiu

da per la mort de Nino Rota. Aquella música que era més de la meitat de l'encís de les pel·lícules de Fellini, no sols no hi és, sinó que no hi tornarà a ser. ¿Com ha superat Fellini aquesta absència? Dificil és trobar-

en el fons, un altre patrimoni; el mateix que permet als treballadors de les immenses calderes de la nau felliniana fer cantar, al ritme del so del foc i el ferro, els *divos* de la música culta.